

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 18 Ἰανουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 3

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καὶ μὲ μεγαλοπρεπὲς κίνημα, ὁ Ἀνδρῆκος ἐπῆρε μὲ τὸν σουγιᾶν βούτυρον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του κομμάτι, καὶ το ἔδωκεν εἰς τὸ κομμάτι τῆς Μαρούσας.

Τώρα ἡ συνείδησίς του τῷ ἔλεγεν ὅτι εἶχε κάμῃ ὀλόκληρον τὸ καθήκον του, καὶ ἠσθάνθη χαρὰν μεγάλην.

— Σοῦ ἀρέσει, ἔ; εἶπε πρὸς τὴν Μαρούσαν.

— Ὡ, ναί! ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Ἀλλὰ ἔτρεμε.

— Τί; κρύνεις;

— Λίγο...

— Παράξενο. Ἐγὼ δὲν κρύβω καθόλου.

— Μὰ ἐσὺ φορεῖς χονδρὰ ρούχα μάλλινα... ἐγὼ μόνον μιὰ φούστα καὶ ἓνα πουκαμισάκι πάνινο· ἔπειτα εἶνε καὶ κατακουρελιασμένα.

— Θέλεις νὰ κάμωμε μιὰ τρύπα ἑστὸν ὄχτο καὶ νὰ νάψωμε μέσα φωτιά;

Ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελεν ἡ κακομοῖρα ἡ Μαρούσα!

— Ναί, ναί, εἶπε· θὰ εἶνε πολὺ εὐμορφα.

— Σὺ θὰ πᾶς νὰ εὕρης ξύλα· ἐγὼ θὰ κάμω τὴν τρύπα.

— Μὲ τί;

— Μὲ τὸ σουγιᾶ μου ντέ!

Μοῦ τον ἀγόρασε ὁ πατέρας μου, ὅταν ἤγαμε ἑστὸ πανηγύρι τοῦ Πλωμαρίου.

Συνήλθε κάπως μὲ τὸ λιτὸν γυναικα ποῦ εἶχε κάμῃ ἡ Μαρούσα, καὶ ἐπῆγε νὰ μαζεύσῃ μερικά ξηρόκλαδα. Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Ἀνδρῆκος ἔσκαψεν ἐν μικρὸν κοίλωμα εἰς τὸν ὄχθον, εἰς μέρος ὅπου δὲν ὑπῆρχε διόλου χορτάρια.

— Ναί· ἀλλὰ πῶς θὰ νάψωμε τὴν φωτιά μας; ἠρώτησεν ἡ μικρά.

— Βλέπεις ἐκεῖνη τὴν καμινάδα ἐκεῖ-πέρα; Εἶνε τὸ σπῖτι τοῦ

Ἰδὼν Κέρνοζην. Πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ φέρῃς λίγη φωτιά ἑστὸ παπούτσι σου.

— Μὰ δὲν ἔχω παπούτσια.

— Καὶ γιατί;

— Νά, γιατί δὲν ἔχω λεπτὰ νάγο-ράτα.

— Πάρε λοιπὸν τὸ δικό μου, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος.

Ἡ μικρὰ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ἰδῶν, μὲ ὅσῃν γρηγοράδαν εἶχαν ἀκόμη τὰ ποδαρχία της, τὰ δυνατισμένα ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν στέρησιν τόσο καירוῦ... Σὲ λίγο ἐγύρισε, φέρουσα εἰς τὸ τσαρουχάκι τοῦ

Ἀνδρῆκου ὀλίγα κάρβουνα ἀναμμένα καὶ σκεπασμένα μὲ στάκτην.

— Κακοὶ ἄνθρωποι! εἶπεν ἀδείαζουσα τὰ κάρβουνα εἰς τὴν τρύπαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνοίξῃ ὁ μικρὸς. Μ' ἐδέχτηκαν σὰν σκυλί!

Αὐτὸ ἐξέπληξε κάπως τὸν φίλον μας, διότι ἂν ὑπῆρχε τόπος ὅπου νὰ δέχωνται τοὺς πτωχοὺς μὲ τὸν πλέον φιλόξινον τρόπον, αὐτὸς ἦτο ἡ Βρετανία. Ἐπειτα ἤξευρεν ἐκ πείρας, ὅτι ὁ Ἰδὼν Κέρνοζης ἦτο λαμπρὸς ἄνθρωπος.

— Περίεργο! εἶπε, φυσῶν μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του.

Ἦστερ' ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, τὰ ξηρόκλαδα ἀναψαν μὲ κρότον καὶ μὲ σπῖθες λαμπρές.

— Ζεστάσου! εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος, σπρώχνων τὴν Μαρούσαν πρὸς τὴν φωτιά. Ἐ, καλὰ ξέρω καὶ τὴν ἀνάβω; Ὁ Ἀλέκος, ὁ γυιὸς τοῦ κηπουροῦ, μ' ἔμαθε.

— Ποῦ κάθεται; ἠρώτησεν ἡ Μαρούσα, ἀπλώνουσα τὰ χεράκια ἀντίκρου εἰς τὴν φλόγα.

— Νά, βλέπεις ἐκεῖνον τὸν καπνὸ, ποῦ ἀνεβαίνει ἐκεῖ πέρα; τὸ σπῖτι μας εἶνε ἀπὸ κάτω. Καὶ σὺ; ποῦ εἶνε τὸ σπῖτι σου;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω.

— Ποῦ κοιμᾶσαι;

— Στὰ χωράφια.

— Καὶ ποῦ τρῶς;

— Ὅπου τύχη καί... ὅ,τι τύχη...

— Ἀ! ἔκαμεν ὁ Ἀνδρῆκος πολὺ σκεπτικὸς.

— Τί συλλογίσαι; ἠρώτησεν ἡ μικρά.

— Νά σου πῶ· τὸ μεσημέρι θὰ πάγω νὰ φάγω. Θὰ ἔλθῃς μαζί μου, καὶ ἡ μητέρα μου θὰ σοῦ δώσῃ ψωμί καὶ

« Δὲν ἔχω οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα. » (Σελ. 9, στήλ. γ.)

γάλα... μπορεί μάλιστα και αγιάδες...
— Μή με διώξη; ήρωτησεν η Μαρούσα με φοβισμένον ύφος.

— 'Α, όχι! ποτέ δεν διώχνουν τους πτωχούς 'ετό σπíti μου. Μία φορά ο Κιντού... είνε ο σκύλος μου... ο Κιντού εδάγκασε ένα πτωχό, και η μητέρα μου τον έβάρσε. 'Ο Κιντού έκαμε να φύγη, έπάτησε τα γατάκια, και η γάτα μας τον έγρυσαν. 'Α, να τον έβλεπες τί άστειός που ήταν, καθώς έτριβε τη μουσούδα του!

Και ο 'Ανδρίκος ήρχισε να γελά, ένθυμούμενος τον μορφασμόν του Κιντού. 'Ο δέ σκύλος, ο οποίος είχε ακούση τονόμά του, έπλησίασε σείων την ουράν, και άκούμωθε την πελωρίαν του κεφαλήν επάνω εις τα γόνατα του παιδιού.

'Εν τόν έχάιδευν και οι δύο κ' έγελούσαν, ένας χωρικός γείτονας, ο οποίος επήγαινε εις την αγοράν, έπέρασεν από σιμά των.

— Τι κάνεις εκεί, παιδί μου; είπε προς τον 'Ανδρίκον, τον οποίον έγνώριζε.

— Ζεσταίνω το κοριτσάκι που βλέπεις, απερίθη ο 'Ανδρίκος.

— 'Α, καλά! να λοιπόν, βάλε κι αυτά 'ετή φωτιά σου να καίνε χάξι! είπεν ο καλός άνθρωπος, κ' έβγαλεν από το καλάθι του πέντε-έξη πατάτες, τας οποίας έδωσεν εις τον 'Ανδρίκον.

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ, κύρ Πέτρε! εφώναξεν ο 'Ανδρίκος, κατενθουσιασμένος με το ανέλπιστον χάρισμα.

'Εχωσε τες πατάτες εις τον μικρόν του φούρνον και τας έσκέπασε με στάκτην, επάνω εις την οποίαν έσώρευσε τα κάρβουνα.

Οι πατάτες έψήνοντο και οι φίλοι μας συνωμιλούσαν. 'Ο 'Ανδρίκος, με την μαγειρικήν και με την συντροφικήν, έλησμονησε να προσέχη τα ζώα του. 'Η 'Αστέρω, η εύμορφη αγελάδα, είχε περάση τον όχθον, που την έχωριζεν από το γειτονικόν χωράφι, η δέ Κανέλλω, η γίδα, είχεν εκδιόση έν άγκαθωτόν περίφραγμα και αυτήν την στιγμήν έλεηλατούσε τα νέα βλαστάρια ενός μικρού δένδρου. Είς το άναμεταξύ ο Κιντού, καθισμένος σιμά εις τον κύριόν του, εφαινετο προσεχτικός όσον κ' εκείνος εις τα λεγόμενα, και δεν έβλεπε τίποτε.

'Η άμέλεια αυτή ήμπορούσε να έχη, πολύ κακός συνεπείας διά τα παύτια του μικρού βοσκού, και μάλιστα διότι το γειτονικόν κτήμα είχεν αλλάξει κύριον από χθές. 'Ενας άνθρωπος από το Λαγκονάσι, φιλάργυρος και σκληρός, είχε διαδεχθή τον 'Υδαν Κέρνοζην. αυτός δεν ήτο λόγος διότι να καταχρασθή ο άλλος την δύναμίν του εναντίον μικρού παιδιού! Αυτή βέβαια ήτο και η γνώμη του Κερπάν, διότι εύθως επήρε φόραν, ώρμησε κατά του έχθρου και του

παιδιών, αλλά δεν επιτρέπεται βέβαια και μεταξύ μεγάλων.

— 'Από που είσαι; την έρωτούσεν.

— 'Από το Λουαννέν.

— Τι δουλειά έκανες ο πατέρας σου; 'Ο δικός μου είνε φαρμας.

— Δεν έγνώρισα ούτε τον πατέρα μου ούτε την μητέρα μου. 'Η γρηά Μαργαρίτα μου είπε πώς επήγιναν σε ναυάγιο.

— Ποιά είνε αυτή η γρηά-Μαργαρίτα;

— Είνε μία φτωχή γυναίκα 'ετό Λουαννέν, που με είχε πάρη σπíti της και μου έδινε να τρώγω.

— Δεν ήλθε τώρα μαζί σου;

— Πέθανε και αυτή πρό όκτω ήμερών, έψιθύρισε η Μαρούσα, σκουπίζουσα ένα δάκρυ.

— 'Α! έκαμεν ο 'Ανδρίκος.

Κ' έπειτα προσέθεσε φιλοσοφικώς:

— Μπα! έτελείωσαν τα ξύλα;

— Μ' έδερνε συχνά, εξηκολούθησεν η Μαρούσα, βυθισμένη όλη εις τος αναμνήσεις της, αλλά μονάχα σαν επάραπινε κρασί... .

— Δεν πρέπει λοιπόν να την κλαίς, αφού σ' έδερνε, είπεν ο 'Ανδρίκος' δεν μου λές, έτελείωσαν τα ξύλα;

— Μ' όλα αυτά εγώ την αγαπούσα την καίμένη την Μαργαρίτα, γιατί δεν είχε κακή καρδιά. 'Επειτα, όλονόναχη καθώς ήταν 'ετόν κόσμο, τί να σου κάμη;

— 'Αλήθεια, άμα είνε κανείς μοναχός του, βρυσείται. Δεν έχομε άλλα ξύλα.

'Η Μαρούσα εσηκώθη κ' επήγεν εις τον πλησίον αγρόν, διά να μαζεύση ακόμη ολίγα ξηρόκλαδα.

— 'Αχ! Θέ! μου! είπεν επιστρέφουσα εξαφνα' η αγελάδα σου είνε μέσα 'ετό τριφύλλι!

— 'Αμέ οι γίδες; εφώναξεν ο 'Ανδρίκος, κυττάζων με άνησυχίαν.

Και οι γίδες επίσης είχαν έμβη εις το κτήμα. 'Ο 'Ανδρίκος και ο Κιντού ήρχισαν να τρέχουν, διά να γυρίσουν όπισω τους δραπετέας, η δέ Μαρούσα τους ήκολούθησε. Δυστυχώς, ήτο πλέον πολύ άργά. 'Ενα μεγάλο παιδί, καμμία είκοσαρία χρόνων, με πρόσωπον τραχύ και ζωδες, ήρχετο κατ' επάνω των μ' ένα χονδρό ραβδί εις το χέρι.

'Αρχισε πρώτα να χαϊδεύη... όχι πολύ μαλακά, τα πλευρά της κυρίας 'Αστέρας, η οποία έτσι έτιμωρήθη διά την λαιμαργίαν της. 'Επειτα βλέπει τον 'Ανδρίκον, τρέχει, σου τον αρπάζει από τον γαιάκν και τον στρώνει 'ετό ξύλο, με τσόν έλαφράν συνείδησιν, ως να έκτυπούσε κανένα παιδί της ηλικίας του. 'Είνε αλήθεια, ότι ο 'Ανδρίκος του ώμίλησε με κάποιαν αυθάδειαν' άλλ' αυτός δεν ήτο λόγος διότι να καταχρασθή ο άλλος την δύναμίν του εναντίον μικρού παιδιού! Αυτή βέβαια ήτο και η γνώμη του Κερπάν, διότι εύθως επήρε φόραν, ώρμησε κατά του έχθρου και του

εκατόφερε μίαν κερατιάν εις τα πόδια τσόν δυνατόν, ώστε τέν εξαπλώσε μ. π. ρ. ο. μ. τ. α.

'Ο μικρός βοσκός ήθέλησε να ώφελγη από την ευκαιρίαν διά να φύγη' άλλ' ο χωρικός, μανιώδης, έσηκώθη και τέν εξανάπιασε. Τότε η Μαρούσα, αδύνατη καθώς ήταν, ήλθε γενναίως εις βοήθειαν του νέου της φίλου. Δεν τα έκτάφερεν όμως η δυστυχισμένη, διότι με την πρώτη ξυλιά έπεσε κάτω.

— 'Ετσι ε, παληόπαιδο; εφώναξεν ο κακός χωρικός, ο οποίος ήτο υίος του νέου ιδιοκτήτου' έσύ θάφινης τα ζωντανά σου να παχαίνουν εις βάρος μου, έ; Στάσου εγώ να σε μάθω να τα προσέχης.

— 'Αφισέ τον και δεν το ξανακάνει! εφώναξεν η Μαρούσα κλαίουσα.

'Ο 'Ανδρίκος δεν έλεγε τίποτε. 'Υπερήφανος από τώρα, δεν κατεδέχετο να ζητήση χάριν. 'Εν τούτοις έφοδήθη πολύ κ' έτρεμε σύσσωμος, όταν ο χωρικός τόν έδρασε κάτω από την μασχάλην του, ως να ήτο δεμάτι σανοῦ, κ' εξεκίνησε διά το σπíti.

Είς αυτό το άναμεταξύ, ο Κιντού, αφού έσυμάζευσε τες γίδες, επαρυσίασθη εις το πεδίον της μάχης. 'Οπως ο τράγος, ώρμησε και αυτός εις βοήθειαν του κυρίου του κ' εδάγκασε τσόν δυνατόν τας κνήμας του έχθρου, ώστε τόν ανάγκασε να ξεφωνίση από τόν πόνον.

Κατά δυστυχίαν του 'Ανδρίκου, αι απόπειραι του Κερπάν και του Κιντού άλλο δεν έκαμαν παρά ναυξήσουν τον θυμόν του κακού χωρικού, ο οποίος άρχισε πάλιν να τόν κτυπά.

— Θα πάγω να σε κλείσω στόν άχυρώνα! του είπε' θα σε άφισω εκεί μέσα 'ισια μ' αύριο την αύγή, χωρίς φαγή, χωρίς πιότη, χωρίς φως. 'Αν φωνάζης, θα σε έβρω! σάπαινε λοιπόν είδεμή κτυπά!

Τα έλεγεν αυτά κ' επήγαινε όλονέν προς την έπαυλιν, ακολουθούμενος από την Μαρούσαν, τον Κιντού και τέν Κερπάν, οι όποιοι έτρεχαν από πίσω πάντα όμως εις άρκετήν απόστασιν από το ραβδί του κακού εκείνου... .

Την στιγμήν που τον εφυλάκιζαν, ο 'Ανδρίκος, εις την άπελπισίαν του, έκαμε να φύγη, αλλά δεν εκατόρθωσεν άλλο, παρά να ξυλισθή. 'Ο χωρικός, ο οποίος την στιγμήν εκείνην εύρίσκετο μόνος εις την έπαυλιν, τόν έσπρωξεν εις τόν άχυρώνα κ' εκλείδωσε την θύραν. 'Επειτα έλυσε τόν σκύλον του και τόν έβαλε να όρμηση εναντίον του Κιντού.

'Ο Κιντού, άν και μικρότερος, άντεστάθη γενναίως. Είς το τέλος όμως ο έχθρός του τέν έβαλε κάτω και τόν εδάγκασε φοβερά, ενώ ο χωρικός εξεκαρδίζετο από τα γέλια... . 'Ο δυστυχής σκύλος του 'Ανδρίκου θα έμενεν εις τέν τόπον, άν η Μαρούσα δεν κα-

τόρθωνε να τον τραθήξη και να φύγη... .

Τότε ένθυμήθη ότι το σπíti του 'Ανδρίκου ήταν κάτω από την μικρήν στήλην του καπνού, η οποία εφαινετο εκεί-σιν, και άρχισε να τρέχη προς το μέρος εκείνο. 'Ο Κιντού, μαντεύσας την ιδέαν της, την ήκολούθησε.

Και όταν είδαν να φεύγη ο Κιντού, τόν όποιον έθεώρουν ως αντιπρόσωπον του κυρίου των, η 'Αστέρω, οι δύο γίδες και ο τράγος εξεκίνησαν επίσης, διά να επιστρέψουν εις τόν σταύλον.

["Επεται συνέχεια]

ΦΑΚΙΩΝ Θ. ΛΕΡΟΣ

[Κατά το γαλλικόν του Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

'Αγαπητοί μου,

Ετα παιγνίδια που παίξετε σεις, — ή τουλάχιστον που παίζατε όταν ήσθε μικρότεροι, — οι μεγάλοι πλουτίζουν. 'Οχι βέβαια όλοι όσοι τα κατασκευάζουν και τα πωλούν, άλλ' εκείνοι οι όποιοι τα έφευρίσκουν. Είξεύρετε ένα μικρόν παιγνίδι, άποτελούμενον από στεφάνην εκ λευκοσιδήρου, επί της οποίας υπάρχει τενωμένη ολίγον δέρμα, με μίαν τρύπαν εις το μέσον, από την οποίαν περνά σπάγος. Τραβάτε τόν σπάγον, και τότε άντηχεϊ μία φωνή τσόν στριγγή, τσόν σπαρκατική και παραξένη, που είνε αδύνατον να μη γελάση κανείς ή... να μη θυμώση. Το παιγνίδι αυτό, το απλούστατον άλλ' εύφύστατον, το επινόησε πρό ολίγων ετών ένας παρισινός, ο όποιος το ώνόμασεν 'ή φωνή της πεθισμένης μου', — φαίνεται ότι θα είχε κακήν πεθεράν, — και με αυτό έκαμε την τύχην του. Διότι επήρε «προνόμιον εύρεσιτεχνίας» κ' έντός των δύο πρώτων ετών εκέρδισε τσόν έκτομύριον! . .

'Εδώ εις την 'Ελλάδα δεν υπάρχουν ακόμη έφευρέται παιγνιδίων. Οι έγχώριοι κατασκευασταί περιορίζονται εις τόν νατομιμούνται, μάλλον ή ήττον επιτυχώς, τα εύρωπαϊκά και να τα πωλούν εύθηνότερα. Ούτως άνεπτύχθη έσχάτως και αυτή η βιομηχανία, η οποία έχει πολλούς θιασώτας, ένθυμούμαι δε ότι μίαν χρονιάν και ο ίδιος ο Βασιλεύς, διά να την υποστηρίξη, ήγόρασε διά τα έγγονάκια του άποκλειστικώς παιγνίδια έλληνικά. Μεταξύ αυτών ήσαν και κοῦκλαι φορούσαι βλάχικα ένδύμα-

τα, και κοῦκλοι, ένδεδυμένοι ως εύζωνοι. Αυτά είνε, φαίνεται, έως τώρα τα μόνα πρωτότυπα προϊόντα της βιομηχανίας αυτής, η οποία άργότερα, όταν θάναπτυχθή και θα προοδέσση, θα πχρουσίαση βέβαια περισσότερα. 'Υπό την έποψιν αυτήν, όπως και υπό άλλας πολλές, ο έλληνικός κόσμος, ή έλληνική ζωή, είνε ακόμη άνεμεταλλευτος. 'Αδύνατον λοιπόν να μη την εκμεταλλευθούμιν μίαν ήμέραν, και να μη δώσουν εις τα έλληνόπουλα παιγνίδια καθαυτά έλληνικά, όπως αι μικραί βλαχοπούλαι και τα εύζωνάκια.

Και διά να σας δείξω μέχρι ποίου βαθμού γίνεται αυτό εις τας άλλας χώρας, πσόν εκεί οι έφευρέται και οι κατασκευασταί άθυμάτων έπωφελούνται και των γεγονότων ακόμη, τα όποια συγκινούν την κοινήν γνώμην του τόπου των, θα σας είπω διά τόν νέον παιγνίδι, το όποιον φέτος είχε την μεγαλύτεραν επιτυχίαν εις τόν Παρίσι.

Είς τόν Παρίσι, καθώς ήξεύρετε, η βιομηχανία των παιγνιδίων άκμάζει, και από εκεί διαδίδονται εις όλον τόν κόσμον τα παιγνίδια της μόδας. Είς τόν Παρίσι επενοήθησαν τελευταίως και τα γουρουνάκια εκείνα τα από λεπτόν καουτσούκ, τα όποια πρώτα φουσκόνουν, φουσκόνουν, που λές ότι θα σκάσουν, και έπειτα ξεφουσκόνουν ολίγον κατ' ολίγον, και λιγνύουν, και ρεύουν, και φορούν κατά τόν άστειότερον τρόπον.

Το παιγνίδι αυτό, το όποιον είχε παντού μεγάλην επιτυχίαν και απέφερε κέρδη σημαντικά, φέτος έτροποποιήθη ολίγον, και το γουρουνάκι έγινε... χρηματοκιβώτιον: «Το χρηματοκιβώτιον της κυρίας Ουμπέρ!»

Είξεύρετε βέβαια την ύπόθεσιν Ουμπέρ, την μεγάλην αυτήν άπάτην, η οποία συγκινεί από πέρσι τόν Παρίσι και τόν κόσμον όλον. 'Η Θρησκεία Ουμπέρ, η μεγαλύτερα άγούρτις του αιώνος, είχεν εις το σπíti της ένα χρηματοκιβώτιον, εις το όποιον ίσχυρίζετο ότι υπήρχον 100 έκτομύρια φράγκα επίδικα, τα όποια όμως δεν είχε το δικαίωμα να έγίση. πρίν ήθελε τελείωση η περί αυτών δίκη. Και την έκαμε την δίκην αυτήν, με πλასτούς αντιδίκους, δανειζομένη έν τώ μεταξύ όλόκληρα έκτομύρια. 'Επιτέλους οι δανεισταί της συνέλαβον ύπονοίας και απέφασαν να νόμισουν τόν περίφημον αυτόν θησαυρόν. 'Αλλ' η κυρία Ουμπέρ, με όλην της την σικογένειαν, είχεν ήδη δραπετεύση, και έταν τόν χρηματοκιβώτιον ήνώχθη διά της βίας, εύρέθη έντελώς κενόν! και οι δανεισταί της άγούρτιδος έμειναν εις τα κούα του λουτρού!

'Εσχάτως η οικογένεια Ουμπέρ συνελήθη εις την Μαδρίτην, ήχθη εις

τό Παρίσι, και η ύπόθεσις είνε πάλιν τόν ζήτημα της ήμέρας. Και έπωφελήθη άμέσως ο παρισινός έφευρέτης, διά να κατασκευάση τόν νέον του παιγνίδι, τόν παιγνίδι της ήμέρας: Το χρηματοκιβώτιον της κυρίας Ουμπέρ είνε μικρόν κιβώτιον κομψότατον, καθ' όλα όμοιον με τα μεγάλα, με την διαφοράν ότι από πίσω έχει στόμιον. Φυσάτε από εκεί, και άμέσως τα δύο φύλλα ανοίγουν εμπρός, και παρουσιάζεται μία φούσκα από καουτσούκ, γεμάτη... άέρα φρέσκον, με την έπιγραφήν 100, 000, 000. Παύετε να φυσάτε, ή σούσκα ολίγον κατ' ολίγον ξεφουσκώνει, πίπτει, και τα φύλλα του χρηματοκιβωτίου κλείουν πάλιν μόνα των, με μικρόν κρότον... είρωνικώτατον.

Είνε περιτόν να σας είπω, ότι δεν έμεινε φέτος παρισινός που να μην άγοράση τόν χρηματοκιβώτιον της κυρίας Ουμπέρ, και ότι όλα τα άλλα παρισινά παιγνίδια, παλαιά και νέα, έχρίασαν πρό της εύφρεστάτης και τσόν επικαίρου αυτής επινόησης. Και ο εύτυχής έφευρέτης εκέρδισε παρ' ολίγον... όσα έδανείσθη η κυρία Ουμπέρ!

Λέγουν, ότι με τόν παιγνίδι αυτό έγελούσαν πολύ περισσότερον οι μεγάλοι παρά οι μικροί. Και τόν πιστεύω.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

2.

Τα καλλίτερα μακαρόνια.

Λέγουν, ότι τα καλλίτερα μακαρόνια είνε τα ιταλικά, ναπολιτάνικα ή μιλιανέζικα. Προσθέτουν μάλιστα ότι δεν πειράζει που είνε ολίγον άκριβά, διότι πληθαίνουν εις τόν βράσιμον κ' έρχονται ίσα-ίσα με τα έγχώρια.

Αυτά όλα είνε πλάναί οίκτραί. Τα καλλίτερα μακαρόνια είνε τα φυτικά. δηλαδή τα μακαρόνια του περιβολιού, τα όποια ίδού με πόσον εύκολον τρόπον κατασκευάζονται:

'Ανοίγετε αυλάκας με τόν άροτρον, — ή με την άξιναν — και εις τας αυλάκας αυτές χύνετε μίγμα αυγών, βουτύρου και γάλακτος, τα όποια κτυπάτε καλά. 'Επειτα τα σκεπάζετε. Τέλος φυτεύετε από πάνω κατ' ά σειράν ραβδία μετάλλινα, — π: χ: σύρματα από παλές όμβρέλες, βέργες παραπετασμάτων κτλ. — και όταν η πάστα φυτρώη, θα τυλιχθή γύρω εις τα ραβδία, και ούτω θα σχηματισθούν τα ύποκίτρινα και γευστικώτατα εκείνα σωληνάκια, τα όποια ήμεις όνομάζομεν μακαρόνια, οι δέ λογιώτατοι σκωληκίδας!!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Όταν ανοίγεις το τετράδιον της μουσικής σου, μικρά μου Ναυσικά, βλέπεις νότες μαύρες και νότες λευκές να νεβοκατεβαίνουν εις τα πεντόγραμμα.

Η ζωή του ανθρώπου ομοιάζει με μουσικήν φράσιν, το κλειδί της οποίας σχηματίζει ένας ανθισμένος κλώνος τριανταφυλλιάς.

Πρώτα μία νότα λευκή· ένας ήχος γέλωτος κρυσταλλίνου κ' ευτυχισμένου, ο οποίος όμως δεν διαρκεί πολύ... Η λευκή αυτή νότα είναι η ακτινοδύλος παιδική ηλικία.

Επειτα μία νότα μαύρη, την οποίαν διαβάζουν μόνον οι όκητροί· είναι η ηλικία της εργατίας και της μελέτης.

Επειτα έρχεται η φαιδρά νεότης: μία νότα λευκή, πού μας κάμνει να λησμονήσωμεν την μαύρην. «Ω, τί γλυκύς πού είναι ο ήχος αυτός, και τί ισχυρός, και τί μεθυστικός!»

Επειτα ακόμη μία νότα μαύρη: είναι η ώριμη ηλικία, η ηλικία των ανησυχιών, των μεριμών και των φροντίδων.

Τώρα νότες λευκές και νότες μαύρες, μικρά λυπά και μικρά χορά, διαδέχονται ή μία την άλλην, μέχρι της ημέρας κατά την οποίαν τα μαλλιά γίνονται κατάλευκα κ' ένας άγγελος κατεβαίνει από τον ούρανον διά να μας πάρη μαζί του.

Και η ημέρα αυτή ακόμη είμπορεί να θεωρηθῇ ως νότα λευκή.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τὰ πέντε τέκνα του πλοίαρχου Χώβ δεν τον είχαν συνειθισμένον εις σκηνάς δακρύων· διά τοῦτο εὗρέθη εις μεγάλην άμηχανίαν άπέναντι της άπελπισίας της έγγονής του. Πώς να κάμη διά να την πρηγορήσῃ;

— Σώπα! σώπα! μικρούλα μου, ήσυχασε, τῇ έλεγε κτυπών θωπευτικώς την ράχιν της, ως αν είχε να κάμη με κανένα γατάκι. Ο Φρειδερίκος έλησμονήσῃ να μας προειδοποιήσῃ, αλήθεια... αλλά τί πειράζει! Δεν υπάρχει λόγος να χύσῃς ούτε ένα δάκρυ, και όταν μὰς γνωρίσῃς καλλίτερα, θά ιδῇς ότι δεν είμεθα τόσο φοβερά, όσον φαινόμεθα. Ήξεύρω, ότι δεν είναι πολύ ευχάριστον να έρχεται κανείς έτσι εξαφνικά 'ς ένα σπίτι και να μὴν εὗρίσκῃ ούτε φωτιάν ούτε φῶς· κακοτυχία, κακή σύμπτωσης, διότι παρόμοιον πράγμα έχει να μας συμ-

βῇ τουλάχιστον ἑξή μηνες!... Καί τί βροχή! σωτῆς κατακλυσμός! Γι' αὐτό δὲν μου φαίνεται παράξενο πού τα εἰσάστισες, γιατί κ' ἐγὼ 'στὴ θέσι σου τὰ ἴδια θά πάθαινα...

Ἡκούετο ἤδη εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον κρότος βημάτων, τὰ ἵποια ἐπλησίαζαν. Ἡ κυρία Χώβ θά ἐπέστρεφεν. Ἡ Αἰμιλία ἔδραξε βιαστικὰ τὰς χεῖρας τοῦ πάππου της.

— Ἐτελείωσεν, ἀνέκραξε, ρίπτουσα πρὸς τὰ ὀπίσω ὀδυνηρὸν δάσος ἀπὸ μαλλιά μαύρα και σγουρά· ἡσυχάστε, παππού, δὲν θά το ξανακάμω.

— Δοξά σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ κ. Χώβ, κατευχάριστος διὰ τὴν τροπήν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον τὰ πράγματα. Βγάλε γρήγορα τὸ καπέλο σου και τὸ ἐπανωφόρι σου· εἶσαι βρεγμένη, μούσκεμα, καί μένο μου κορίτσι... Καλά!... Τώρα ἄφισέ με νὰ σε κυττάξω με τὴν ἡσυχία μου, γιὰ νὰ ιδῶ τίνος μοιάζεις... «Ὅλοι οἱ Χώβ εἶνε ξανοί» ἐπῆρες λοιπὸν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μητέρας σου, ἀν και δὲν μου φαίνεσαι τόσο εὐμορφῇ, — μὴ σου κακοφαίνεται, — ὅσον ἐκείνη. Εἶσαι με-

λάχροινῃ σὰν γυφτοπούλα. Σήκωσε λιγάκι τὰ μάτια, μὴ φοβάσαι. Διαβάζω 'στὸ πρόσωπό σου ότι εἶσαι καλὸ κορίτσι, και, εὐμορφῇ ἢ ὄχι, μού ἀρέσεις. Δὲς μου ἀκόμη ἓνα φίλιν, και τώρα πῆγαινε νὰ φιλήσῃς και τὴν γιαγιά σου, προσέθεσεν ὠθὼν τὴν Αἰμιλίαν πρὸς τὴν κυρίαν Χώβ, ἡ ἵποια ἴστατο εὐθυτενῆς και ἀκαμπτος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου. καὶ μόλις ἤγγισε τὸ κοράσιον διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων.

— Λυπούμαι πολὺ πού σας ἐνοχλῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Αἰμιλία.

— Δὲν μας προξενεῖς καμμίαν ἐνόχλησιν, ἀπεκρίθη ὁ πάππος της· ἔλα νὰ στεγνώσῃς κοντὰ 'στὴ φωτιά, ὥσῳ ἐτοιμάζεται τὸ δεῖνόν σου.

Ἄλλ' ἡ κυρία Χώβ δὲν εἶπε λέξιν. Ἡ Αἰμιλία ἐδείλιασεν ἀκόμη περισσότερον, κ' ἐκόθησεν ἄκρῃ ἄκρῃ εἰς μίαν καρέκλαν· μόνον μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν, ἐτόλμησε νὰ ρίψῃ βλέμμα-τα τριγύρω της.

ὑπὸ τὴν λαμπρὰν φλόγα τῆς ἐστίας, τὰ πάντα εἶχον προσλάβῃ ὅψιν φαιδρὰν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ τόσῳ καθάριον, ὥστε θά ἐνόμιζε κανεὶς ότι εὗρέθη ἐξαφνὰ εἰς τὴν Ὀλλανδίαν. Ἡ κυρία Χώβ δὲν ἀνείχετο εἰς τὸ σπῆτι της οὕτε τὸ ἐλάχιστον μόριον σκόνης. Ἐκαθρεπτιζέτο κανεὶς εἰς τὰ ἐπιπλα τὰ ἐκ βερνικωμένης δρυός, και τὸ χάλκινον κιγκλίδωμα τῆς ἐστίας ἐλαμπεν ὡς χρυσοῦν, τόσο ἐπιμελῶς ἐτρίβετο κ' ἐστιλβόνητο καθέ πρωί.

«Ὡραῖον δωμάτιον, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία. Εἶνε μία χαρὰ νὰ μένῃ κανεὶς ἐδῶ μέσα. Θά το ἔλεγα τοῦ παππού, ἀλλὰ δὲν τολμῶ. Ὅμιλῶ πάντοτε πολὺ, και συχνὰ χωρὶς λόγον. Θά προσπαθῶ νὰ μείνω ἡσυχῇ, και δὲν θά νοίξω τὸ στόμα, παρὰ διὰ νὰ ποικηθῶ εἰς ὅτι μ' ἐρωτήσουν.»

Φρόνιμον πρόγραμμα ἀλλὰ και δυσεκτέλεστον διὰ χαρακτηρὰ ζωηρὸν και ἀνήσυχον, ὥπως ὁ ἰδικὸς της.

— Εἶνε ὅλοι καλὰ 'στὸ σπῆτι σας; τὴν ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Μάλιστα, παππού.

— Πῶς ἤλθες;

— Μ' ἓνα φίλον τοῦ μπαμπᾶ ἕως τὰ μισὰ τοῦ δρόμου· διὰ τὸ ἐπίλοιπον ἤμουν συστημένη εἰς τὸν ἑδηγὸν τοῦ τραίνου.

— Καὶ δὲν ἐφοδῆθες;

— Ἀ, ὄχι, παππού· δὲν εἶμαι πιά μικρὸ παιδί.

— Οὐτε και ὅταν ἐταξιδεύσεις με τὸ λεωφορεῖον; Οἱ δρόμοι εἶνε πολὺ ἄσχημοι, και θά ἐτραντάξτο πολὺ ἔ;

— Ὅσῳ γι' αὐτό, ναί, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία μ' ἔκρηξιν γέλωτος, τὴν ὁποίαν κατέπνιξε σχεδὸν ἀμέσως. Ἐπετρέπετο ἀρὰ γε νὰ γελῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι;..

— Ἦσαν και ἄλλοι ἐπιβάται εἰς τὸ λεωφορεῖον; ἠρώτησεν ὁ πάππος της, ὁ

ὁποῖος δὲν ἤξευρε τί νὰ της εἴπῃ διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον θάρρος.

— Ὡ, ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία, λησμονοῦσα διαμιάς ὅλας της τὰς ἀποφάσεις· δὲν ἦταν κανένας, παρὰ μόνον ἓνα κορίτσι, τόσο εὐμορφῇ και τόσο χαριτωμένον, ὥστε ἀμέσως ἐγίναμεν φίλαι.

Ὀνομάζεται Χάρὰ Σάμθορν. Περιέργον ὄνομα, ἀλλὰ τῆς ταιριάζει θαυμασία, διότι πραγματικῶς εἶνε μιά χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς...

— Πόσα πράγματα ἀνεκάλυψες εἰς ταξιδί δύο μόνον ὥρων και με σκοτάδι μάλιστα! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, γελῶν.

— Ἐλαβα εὐκαιρίαν νὰ τὴν ιδῶ εἰς τὸν σταθμόν, ἀπήντησε τὸ κοράσιον. Εἶχεν ὑπάγῃ ν' ἀγοράσῃ κάτι πράγματα εἰς τὸ Πωνωσάκ, καὶ ἤτοπλέον 'στὴν ἄμαξαν ὅταν ἀνέδῃκα κ' ἐγώ. Ὅταν ἤκουσε νὰ ἐρωτῶ τὸν ἑδηγὸν εἰς ποῖον μέρος κατοικεῖτε, ἐμάντευσεν ποία εἶμαι, και ἀρχίσταμεν νὰ συνομιλοῦμεν. Φαντασθῆτε, παππού, τί περίεργο πρᾶγμα! — νὰ θυμᾶται, ότι ἐπαίξε μαζί μου ἔταν ἡμεῖθα ἐδῶ, πρὸ δέκα ἐτῶν! Ἐγὼ δὲν το θυμᾶμαι καθόλου... ἴσως ὅμως ἐπειδὴ εἶμαι δύο χρόνια μικροτέρα της. Μὰ τί χαριτωμένα κορίτσι, παππού! καὶ τί ὑψηλή, και τί καλοκαωμένη, και τί εὐμορφῇ τουαλέττα πού εἶχε! Εἶμαι βεβαία ότι δὲν ἔχει τὸ ταῖρι της 'ς ὅλη τὴ χώρα!

Ὁ κ. Χώβ ἐμειδίασε διὰ τὸν νεανικὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν· ἀλλ' ἡ σύζυγός του ἀνέκραξε με ὕψος σαρκαστικώτατον:

— Τί παλαβὸ κορίτσι κ' αὐτὴ ἡ Χάρὰ Σάμθορν! Μὰ ἦταν νὰ διαλέξῃ τέτοια 'μέρα διὰ νὰ ὑπάγῃ 'στὸ Πωνωσάκ;

Πῶς! ἡ γιαγιά ἦτο ἐκεῖ; Ὡ, ἂν ἡ Αἰμιλία τὸ ἤξευρε, θά ἐδάγκανε τὴν γλῶσσάν της διὰ νὰ μὴν ἐμιλήσῃ τόσο... Κ' εἰσώπα καταφοβισμένη, ὅταν ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος ἤλθε πρὸς βοήθειάν της:

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὰ διὰ τὴν Χάραν Σάμθορν, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του· μὰ τί ἔχεις ἐναντίον της;

— Φημιζέται ότι ἄγει και φέρει ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ Κιμπασσέτον, και αὐτὴ δὲν εἶνε καθόλου καλὴ φήμη.

— Καὶ γιατί τάχα; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, ὁποῖος ὠρισμένως ἐλόμβησε τὸ μέρος τῆς Χάρας. Ἄν ἄγῃ τὰς φίλας της, καθὼς λέγεις, αὐτὸ σημαίνει ότι εἶνε ἡ εὐφροσύνη ἀπ' ὅλας.

Δι' ὅλα ἐνδιαφέρεται, αὐτὴ ἡ μικρά, ἀκόμη και διὰ τὰ πολιτικά, διότι ποτὲ δὲν ἔρχεται ἐδῶ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ τὰ νέα. Περὶ τίνος συνωμίλησες μαζί της, Αἰμιλία;

— Περὶ πολλῶν και διαφόρων, εἶπεν ἡ Αἰμιλία, θέλουσα νὰ ὑπεκφύγῃ.

— Σὰν τί, δηλαδή; ἐπέμεινεν ὁ πλοίαρχος.

— Περὶ τῶν προσώπων, τὰ ὅποια θά ἐ-

δλεπασεῖ τὸ Κιμπασσέτον, εἶπεν ἡ Αἰμιλία — Ἐπομένως θά σου εἴπε και γιὰ 'μὰς. Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω τί πληροφορίας σοῦ ἔδωκε.

— Μοῦ εἶπεν, ότι δύσκολα είμπορεῖ κανεὶς νὰ παντῆσῃ πρὸ φλύαρον γυναῖκα, ἀπὸ τὴν ὑπερήτριάν σας Ἐσθῆρ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία χωρὶς νὰ θέλῃ.

Ἀλλὰ... πού εὗρισκεν ἐδῶ ὁ πάππος της τὸ ἀστεῖον, διὰ νὰ γελᾷ τόσο δυνατόν, ἐν ᾧ ἡ μάμμη ἀνέκραξε:

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα, ότι ἡ Χάρὰ εἶνε τρελλή;

— Ἀ, μπᾶ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος· ἦτο μία ἄκακος ἀστειότης· τὰ κορίτσια τοὺς ἀρέσει νὰ γελῶν... Νὰ εἶσαι δικαία, Εὐνίκη, διότι και σύ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Χάρας... ἄς εἶνε! Τί ἄλλα σοῦ εἶπεν ἡ νέα σου φίλη, Αἰμιλίτσα;

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

«Γκρρρίνν! γκρρρίνν...»

— Τὸ κουδουνί κτυπᾷ! λέγει ὁ Τάκης.

— Ποῖος νὰ εἶνε; λέγει ὁ Τοτός.

Καὶ ἀμέσως οἱ δύο μηχανικοὶ τὰφίνουν ὅλα στὴ μέση και τρέχουν 'στὴν ἐξώθυρα.

Εἶνε ὁ ταχυδρόμος, και τοὺς δίδει ἓνα γράμμα, — ἓνα γράμμα γι' αὐτοὺς, διότι ὁ φάκελλος ἀπέσω γράφει τὰ ὀνόματά των!

Ἡ χαρὰ των εἶνε μεγάλη. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὁ Τάκης δὲν ξέρει ἀκόμη νὰ διαβάσῃ, ἐννοεῖται ότι και ὁ Τοτός δὲν ξέρει ἄλλο τόσο.

Τρέχουν λοιπὸν 'στὴ μαμμά, νὰ τοὺς διαβάσῃ τὸ γράμμα.

Εἶνε ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη των τὴ Λιλίκα, ἡ ὁποία τοὺς γράφει ότι θά ἔλθῃ νὰ τοὺς ἐπισκεθῇ «ἀν ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν δεχθοῦν.»

Ἀκούς ἐκεῖ! και γιατί ὄχι; Μεγάλη εὐχαρίστησι μάλιστα!

Ὁ Τάκης και ὁ Τοτός δὲν ξέρουν νὰ διαβάσουν και φυσικὰ δὲν ξέρουν οὔτε νὰ γράφουν.

Πῶς λοιπὸν θάπαντήσουν τῆς Λιλίκας, γιὰ νὰ της πουν ότι τὴν περιμένουν μετὰ χαρὰς;

Ἐσκέφθησαν, ἐσκέφθησαν και το ἤσαν. Δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ της στείλουν τὰς εἰκόνας των, και νὰ παρακαλέσουν πάλι τὴ μαμμά, νὰ γράψῃ δυὸ λέξεις ἀπὸ κάτω.

Ὁ Τάκης λοιπὸν ἐζωγράφησε τὴν εἰκόνα τοῦ Τοτοῦ, και ὁ Τοτός ἐζωγράφησε τὴν εἰκόνα τοῦ Τάκης.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού ὁ Τάκης και ὁ Τοτός δὲν μοιάζουν... μὰ δὲν μοιάζουν καθόλου. Ἀλλὰ και ἔτσι, οἱ εἰκόνας των εἶνε πολὺ διασκεδαστικὰς, και βέβαια ἡ ἐξαδέλφη των θά ἐκαρδιοσθῇ ἀπὸ τὰ γέλια μόλις τὰς ιδῇ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Χώθ δὲν θὰ ῥεῖντο μεγαλητέρων δυσκολίαν
νὰ διαβάσῃ τὰ γράμματα τοῦ Φρειδερίκου...)
Βερίγγιον Πορθηδὸν (ἡ συνδρομή σας ἐλήφθη).
Πάλλουσαν Καρδίαν (βεβαίως δύναντον νὰ
καθίσταται ἡ Α. Κ. ἡ τὸ τετραγώνον της ἐχάθη,
ἡ τὸ ἰδικόν σου περιέμενε ὀλίγον καὶ θὰ διευ-
κρινισθῇ.) Τηλὸ Κοταρισάκι, Ζωηρὰν "Τ-
παρὶν ([ΕΕ] δι' ὅα τὰ ὥραια πού μου γρά-
φεις· ἀλλ' ὅπως λέγεις καὶ σύ, ἂν ἄλλοτε θὰ
εἶσαι συντομώτερος, ἀκόμη καλλίτερα, διότι
ποῦ καὶρός διὰ τόνον πολυσυλλόβου ἐπιστολάς!)
Μότιλὸν τὸν Μαρμαριτόφορον, Ἀθῶν Καρ-
δίαν (ὅχι, δὲν εἶς αὐτὴ! ὁ ἄλλος ἐξακολου-
θεῖ.) Πρόδικον τὸν Λῆτον, Ἑλληνοπούλαν,
Δελαμὸν, Δευκίην Ἀκακίαν (δὲν περᾶζει...
ἀργότερα!) Πίθηκον τοῦ Βορρέου, Ἀρχαῖον
Ἑλληνα, (ἐλήφθησαν) Μὴ με ἀνημόνει,
Φλορερὰν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου (εὐχαριστῶ
πολύ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον· ἀλλ' αὐτὰ πρὸς
τὸ παρὶν εἶναι πολὺ δύσκολα πράγματα.) Ἀρ-
χιστράτηγον Δέβετ (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὥραι-
ας εὐχάς· δὲν ἐμάντευσε τὸν Τυδῆα καὶ δι'
αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου.) Ὁ-
ρίωνα (νὰ ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι φέτος θὰ εἶσαι
τακτικός;) Κανστικὸν ἥλιον (βεβαίως θὰ
λάβῃς μέρος καὶ εἰς τὸ Ἀρχεῖον.) Κων. Β. Χαρα-
λαμπίδον (ἀποδείξει ἐστάνη.) Δ. Ν. Νικολαί-
δην, Τζὼν Μπούλ (καλὴ σὺ εἶσαι μάτις! πολὺ
ὀλίγοι τὸ εἶχον ἐννοήσῃ ἀπὸ τόνον ἐνωρίς...)
Κένταυρον (τὰ ἔλαθα ὅπ' ὅσιν μου, ἀλλὰ δὲν
νομίζεις ὅτι ἦσαν κάπως περιττά; ὅπρην σε
δεῖρουν μὴν κλαῖς) λέγει μία παροιμία· δηλα-
δὴ πρὶν σε κατηγορήσῃ μὴν ἀπολογῆσαι.)
Φύλλον, Θαλασσοπούλαν (βραβεῖον ἔστειλα·
εἶσαι λοιπὸν; ἐνόμίζεις ὅτι θὰ εἶχον ἐκπαιδευ-
τὴν ἐπιστολήν σου ἡ ἀδελφική... Ἀγάπης) Τα-
πεινὸ Γίανσι (εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου· βίον
διὰ τὴν κατάρτησιν τῶν ἐξετάσεων, νομίζω ὅτι
καλὴς ὑποურγὸς· δὲν σκέπτεται νὰ το κάμῃ; ὅθ'
ἦτο ἴσως· πρῶτος μία τοιαύτη καινοτομία.)
Ζωηρὰν Φλόρα (ἡ ὅποια δὲν φαντάζεσθε πόσον
ἐγάλασε κ' εὐχαριστήθη με τὴν 12ην Κυριακὴν,
καὶ συμβουλεύει τὸν Ἀνανίαν νὰ κατασάρῃ
λίγο τὰ μαλλιά του [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην
ἐπιστολήν.) Πούλιο-Δράκον ([Ε] πολὺ ὥραία
ἔσα μου γράφεις, καθὼς καὶ τὸ ποιημάτι, διὰ
τὸ ὅποσον σ' εὐχαριστῶ.) Εὐτυχὴ Θρητήν,
Ἑλαρον τῆς Ἀρτέμιδος (ἡ ὅποια ξεσπαθώνει
τόσον καλὰ καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀνα-
δρον (σοῦ ἔστειλα τὸν Τον τόμον.) Κοραλλίαν
Μανσάλ (ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου,) Τίφιν-
την Ἀέτον (ἀνενώσας τὴν συνδρομὴν σου ἐντὸς
τῆς πρώτης προθεσμίας καὶ λέγεις ὅτι εἶναι ἀργά;
ὅχι δὲ!) Σκλήρον Βράχον, Ἀργυροπούλαν Γ.
Πεσλή (πού ἐγὼ εἶμαι ἡ καλλίτερα τῆς φίλῃ καὶ
πού με περιμένει πάντοτε μὲ καρδιανύπνιν.) Νή-
σον τῶν Φατάκων (σ' ἐνθυμῶμαι καλίστα καὶ
μετὰ χαρὰς μανθάνω ὅτι φέτος θὰ γίνεσαι εἰς
τὸν κύκλον μας συχνά.) Κεφαλήθρον (σοῦ
εὐχαίρει ταχίστην ἀπαλλαγὴν.) Δ. Α. Φιλιππί-
δην καὶ λοιποὺς ἀνενώσαντας τὴν συνδρομὴν
τῶν ἡ ξεσπαθώσαντας, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 10' Ια-
νουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

ἵδοι δὲν δύναται νὰ στῇλουν τὴν συνδρομὴν
τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα-
λοῦνται νὰ κα ἀδελφίσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὁ-
δησσὸ καθηγητὴν κ' Ἀναστάσιον Ν. Μάλ-
τον, (rue Pouschkin No 70,) εὐγενῶς
ἀναδεχόμενα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμε-
τέρου περιοδικοῦ καὶ ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν.
Παρὰ τῷ αὐτῷ κ' Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται
καὶ νέοι συνδρομηταί, ἐξ οἷσδήποτε πόλεως τῆς
Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγέλαι περὶ
ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς
Βιβλιοθήκης της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Μαρτίου

ἡ γάρτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δὶον νὰ γράψω
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

19. Λεξιγριφος.

Σύνδεσμος μὲ ἀπόστροφον τὸ πρῶτον μου
Ἀναστενάζει ἀχ! τὸ δευτέρον μου.
Ζῶν τετραπῶσον εἶναι τὸ τρίτον μου,
Καὶ ποταμὸς γνωστὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Θελοπούσης

20. Στοιχειογριφος

Ὅπως ἔχω ἂν μάρσις;
Πτηνὸν εἶμαι καὶ με ξυρρεῖς
Ἐνα γράμμ' ἔν μου προσθέσεις,
Ψῆσε κρείας διὰ νὰ μ' εὐρῃς.

Ἑστάνη ἐπὶ τὸ Βολιώτικο Κρασί

21. Μεταγραμματισμός.

Μ' ἄλλη μέση τὸν Σωκράτη εἰς τῶν μοθητῶν
ἑστάνη, ἡ καὶ ὀρχαία πόλις τις διὰ νὰ γίνῃ.
Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Χαλκιδαικῆς Νεκρὸς

22. Λένιγμα.

Εἶμαι ἱατρός, ὑδραῖος, καὶ τὴν ὄψιν ἀπερθεῖς.
Ὅταν εἶμαι δυσπασμένος, ἱατρὸς ἀσθενεῖς.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Γρανικόν

23. Δικτυωτόν.

- 1.—Στὴν ἀρχή μου θάπαντήσης ἐν ὑδρόβιον
[πουλί.]
- 2.—Μέρος τῆς Εὐρώπης· στᾶλλο, καὶ ὑπερβολὴν
[ψυχρό.]
- 3.—Κάποιον ῥῆμα εἰς τὸ τρίτον ἀπὸ τῶν λήγον-
[τα εἰς μι.]
- 4.—Τόπον τέλος δι' ἀγῶνας ἀπὸ τὸν παλῶ
[καιρό.]

Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Βλακοπούλας τῆς Λίφης

24. Μωσαϊκόν.

Πέντε, δέκα, ἑνα, δύο, τρία, ἑνδεκα λαμβάνεις,
Καὶ τὸ ἔθροισμα εὐκόλως τώρα δύ·ασαι νὰ κάμῃς.

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Ἑρμῶν Νέφους

25. Ἐπανόρθωσις φράσεως.

Χορήγει τὸν ξυλοκόπον οὐδ' αὐτὸν εἰς τὴν
σκίαν σου καὶ εἰς τὴν φιλοξενίαν του· τὸ δέν-
δρον δὲν ἀρνέεται τὸν ἑχθρόν σου.
[Θὰ μεταθεσθῇ αἱ λέξεις καὶ τὰ σημεῖα τῆς
στιξεως καταλλήλως· ὥστε νάποτελεσθῇ γνωμι-
κόν.]

Ἑστάνη ἐπὶ τοῦ Ζήτου ἡ Ἑλλάς

26-30 Διπλοῦς Μαγικός Σύνδεσμος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκίσταται τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συνδέσμου πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις, ἐξ
ὧν πάλιν, τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων δι'
ἑνὸς ἄλλου συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι:

κρίος, ὄβρις, μεστός, τελικός, τρία.

Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Λίφης τῆς Κερκίρας

31. Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξε-
ων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἰχθύος:

- 1, Σπιδάχρον 2, Πόλις ἀσιατική 3, Ἑρ-
γαλίον αἰθρουργικόν. 4, Ἀρχαία χώρα.

Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Δημοτικῆς τοῦ Φαλίου

32. Ἑλληνοσύμφωνον

ακαιοι-οι-η-ιοι-α-ει-ευ-αε

Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Νύμφης τοῦ Σηκουάνα

33. Γρίφος.

Ἀνθρώπος
Χαλιδών
Ἀλέκτωρ
Κορυδαλός.
Ἑστάνη ἐπὶ τῆς Ζίνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 47

363. Χαχλῆς (χά, χά, μῦς.) — 364. Μνη-
μα-γῆμα. — 365. Θῦμος-θυμός.

366. ΚΑΜΗΛΟΣ 367. ΑΙΘΗΡ
Α Ε Υ Τ ΤΙΤΟΣ
ΜΕΤΩΠΙΟΝ ΑΡΓΟΣ
Η Ο Η Ε ΠΑΙΑΝ
Δ Υ Π Η Ρ Ο Σ ΙΝΔΟΣ
Ο Ο Ο Ι
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ

368. Μηλέν. — 369. Στοιχειό. — (δυσΤΥΧΗ
'Ορέστη... — 370. Π—Π (2-2=0). — 371.
ΑΛΕΚΟΣ, ΜΕΛΙΤΗ, ΑΜΑΣΙΣ (ΑΜΑΡαν-
τον, ΑΕΜθος, ἙΛΑτη, ΚΙΣσός, ΟΤΙ, ΣΗΣ-
τρον). — 372. Οὐδεὶς σιγήσας μετενόησε. —
373. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὦον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ
ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁ-
λίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτος πρώτης ποιότη-
τος: ἄδετος φρ. 7, χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίσκος (25 εἰκό-
νες) ἄδετος φρ. 1,75, χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βελδίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες)
ἄδετος φρ. 1,75, χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (20 εἰκόνες)
ἄδετος φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25
τετραδία μὲ πινάκα κ' ἐξώφυλλον) φρ. 3.
Ἑκαστον τετραδίον ἰδιαίτερος φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδε-
τος φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ.
3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)
ἄδετος φρ. 1,50· χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νένα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50,
χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο
Σειραί, ἐκίστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ.
1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
ἄδετος φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἑκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ
φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νεκτὸν (24 εἰκόνες) ἄδετος
φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδε-
τος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἐπὶ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος
φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σαμαρταῖδου, φρ. 0,60.